WIADOMOŚCI URZĘDU PATENTOWEGO

MIESIĘCZNIK

Rok XXII — Zeszyt 8

Październik
1946

WARSZAWA

Nakładem Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej

Cena zł 50.—

Następny zeszyt (9/10) „Wiadomości Urzędu Patentowego“ ukaże się dnia 31 grudnia 1946 r.

ROK XXII WARSZAWA, DNIA 31 PAŹDZIERNIKA 1946 R. ZESZYT 8

WIADOMOŚCI URZĘDU PATENTOWEGO

TREŚĆ:

Część I.

Część II.

SOMMAIRE:

1-e Partie.

2-me Partie.

USTAWY, ROZPORZĄDZENIA, KOMUNIKATY

62.

DEKRET

z dnia 16 listopada 1945 r.

o podwyższeniu grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych oraz nawiązek.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Podwyższa się dziesięciokrotnie przewidziane w wydanych przed dniem 5 września 1939 r. przepisach prawa materialnego i formalnego grzywny, kary pieniężne, kary porządkowe i nawiązki, oznaczone stałą kwotą pieniężną, oraz górną granicę grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych i nawiązek, oznaczonych w określonej kwocie pieniężnej, niezależnie od tego czy do ich wymierzania powołane są władze sądowe czy władze administracyjne.

Art. 2. Podwyższa się również dziesięciokrotnie górną granicę grzywien, kar pieniężnych i kar porządkowych, od której zawisły jest: rodzaj czynu karalnego (występek lub wykroczenie), właściwość władzy administracyjnej do orzekania za takie czyny oraz uprawnienie tej władzy do nakładania grzywny (kary pieniężnej) w drodze nakazu karnego.

Art. 3. Przepis art. 1 stosuje się odpowiednio do współczynnika zamiany grzywien, kar pieniężnych lub kar porządkowych na kary pozbawienia wolności.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Sprawiedliwości, Skarbu i Administracji Publicznej oraz innym Ministrom każdemu w jego zakresie działania.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie po upływie 10 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) *Bolesław Bierut*

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Edward Osóbka-Morawski*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Henryk Świątkowski*

Minister Skarbu:
(—) *Konstanty Dąbrowski*

Minister Administracji Publicznej:
(—) *Władysław Kiernik*

(Dz. U. R.P. z dn. 16.12.1945 r. Nr 56, poz. 312).

63.

RZECZNICY PATENTOWI

Tymczasowe zastępstwo

Na podstawie art. 243 ust. 7 w związku z art. 241 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22.3.1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) zostali ustanowieni:

Mgr Andrzej A u, rzecznik patentowy w Poznaniu, ul. Szamotulska 34, — tymczasowym zastępcą nieobecnego i nieznanego z miejsca pobytu rzecznika patentowego inż Feliksa Winnickiego;

Inż. Leon S k a r ż e ń s k i, rzecznik patentowy w Krakowie, ul. Pierackiego 21, — tymczasowym zastępcą nieobecnego i nieznanego z miejsca pobytu rzecznika patentowego inż. Stanisława Pawlikowskiego.

ZAGRANICA

64.

FINLANDIA

USTAWA

z dnia 7 maja 1943 r.

o patentach na wynalazki [1])

(Dokończenie)

Rozdział VII

Wygaśnięcie i unieważnienie patentu

§ 61. Jeżeli właściciel patentu powiadomi pisemnie Urząd Patentowy, że zrzeka się swego patentu, ten ostatni należy uznać za wygasły pod warunkiem, że nie będą przez to obrażone prawa osób trzecich, wpisane do rejestru patentowego.

Jeżeli chodzi o patent, którego treść określona jest zastrzeżeniem głównym i jednym lub kilkoma zastrzeżeniami dodatkowymi, właściciel patentu może zrzec się jednego tylko lub kilku zastrzeżeń dodatkowych byle jednak jedność wynalazku mimo zrzeczenia mogła być uważana za zachowaną. W przypadku tym Urząd Patentowy może w innych zastrzeżeniach dodatkowych dokonać poprawek formalnych, jakie uzna za konieczne.

[1]) Patrz „Wiadomości Urzędu Patentowego" 1946 r. zeszyt 5/6, poz. 45 i zeszyt 7, poz. 56 — Red.

§ 62. Patent gaśnie:

1. jeżeli opłata roczna nie została uiszczona w ciągu sześciu miesięcy od terminu płatności;
2. jeżeli wynalazek jest wykonywany wyłącznie lub w głównej mierze zagranicą, a taki stan rzeczy nie może być zmieniony przez udzielenie licencji przymusowej, odpowiadającej potrzebom ogółu. O wygaśnięciu patentu, przewidzianym w ust. 1 p. 2, decyduje sąd. Orzeczenie o wygaśnięciu nie jest dopuszczalne przed upływem dwóch lat od udzielenia pierwszej licencji przymusowej. Postanowienie to stosuje się do obywateli obcych jedynie na zasadach wzajemności.

§ 63. Patent wygasły z powodu nieuiszczenia opłaty rocznej może być przywrócony decyzją Urzędu Patentowego, jeżeli właściciel patentu poczynił potrzebne kroki w celu dokonania opłaty, lecz z przyczyn odeń niezależnych nie mógł tego uczynić w czasie właściwym, albo jeżeli na przeszkodzie do wniesienia opłaty w terminie stanęły okoliczności szczególne, którym nie był w stanie zapobiec.

Podanie o przywrócenie patentu winno być złożone bezpośrednio po otrzymaniu przez właściciela patentu wiadomości o wygaśnięciu lub po ustaniu przeszkody, lecz najpóźniej w ciągu roku od wygaśnięcia. Do podania należy dołączyć należną opłatę roczną z ustalonym doliczeniem oraz opłatę specjalną za przywrócenie.

Postanowienia § 2 stosuje się w drodze analogii do osób, które po wygaśnięciu patentu a przed złożeniem podania o przywrócenie, wykonywałyby w kraju w sposób przemysłowy wynalazek taki sam lub nie różniący się istotnie od wynalazku chronionego patentem, albo które przedsięwzięłyby specjalne ku temu środki. Prawo dalszego korzystania z wynalazku nie przysługuje jednakże osobie, która miała uzasadnione podstawy mniemać, że patent będzie przywrócony.

§ 64. Patent będzie unieważniony:

1. jeżeli został udzielony wbrew postanowieniom §§ 14 lub 15;
2. jeżeli dotyczy wynalazku takiego samego lub istotnie podobnego do tego, który jest przedmiotem innego ważnego patentu, korzystającego z lepszego prawa pierwszeństwa;
3. jeżeli został udzielony osobie, która nie była uprawniona do uzyskania go lub do współwłasności.

§ 65. Jeżeli warunki do unieważnienia patentu istnieją tylko co do części chronionego wynalazku, patent może być unieważniony w odpowiedniej mierze.

§ 66. Wniosek o uznanie patentu za wygasły na podstawie § 62 ust. 1, p. 2, albo o unieważnienie na podstawie § 64 p. 1 lub 2, może składać każdy, czyje prawo lub interesy mogły być obrażone. Jeżeli interes powszechny tego wymaga, wniosek może złożyć Prokuratoria Generalna lub specjalny pełnomocnik Państwa.

Wniosek o unieważnienie patentu na podstawie § 64 p. 3 może być złożony tylko przez osobę, której prawa zostały naruszone.

§ 67. Jeżeli patentu udzielono osobie nieuprawnionej lub nie uprawnionej wyłącznie, osoba, której prawo zostało naruszone, może domagać się przeniesienia na jej imię patentu lub odpowiedniej jego części.

Jeżeli patent został przeniesiony zgodnie z ust. 1, każdy, kto przed wszczęciem postępowania wykonywałby w kraju w sposób przemysłowy i w dobrej wierze wynalazek chroniony patentem, albo poczyniłby w tym celu specjalne kroki, może dalej mimo istnienia patentu wykonywać w swym przedsiębiorstwie wynalazek pod warunkiem zachowania jego powszechnego charakteru. Sąd może jednak na wniosek właściciela patentu ustalić warunki wykonywania, jakie uzna za wskazane.

Rozdział VIII

Rejestr patentowy

§ 68. Urząd Patentowy prowadzi rejestr patentowy. Co do każdego patentu należy wpisać do rejestru datę złożenia podania, przedmiot patentu, datę udzielenia, pierwszeństwo, numer kolejny, imię, nazwisko i adres wynalazcy, właściciela patentu i cesjonariuszy podług § 7, jak również imię, nazwisko i adres pełnomocnika, ustanowionego zgodnie z § 39 ust. 2, p. 6. Każda zmiana pełnomocnika wymaga dla swej ważności, wniosku o wpisanie do rejestru.

Do rejestru należy ponadto wpisać:

1. osobę, na którą właściciel przeniósł swój patent fiński;
2. osobę, na którą właściciel patentu przeniósł prawo wykonywania opatentowanego wynalazku lub na którą przeniósł je ze swej strony cesjonariusz;
3. właściciela prawa zastawu na patencie;
4. akty wprowadzające odnośnie do patentu współwłasność, spółkę lub układ, albo zawierające zrzeczenie się patentu lub prawa zastawu;
5. nabycie patentu lub prawa pochodzącego z patentu w drodze dziedziczenia lub testamentu, wspólnej własności lub przeniesienia wspólnej własności;
6. licencje przymusowe, ustanowione na podstawie niniejszej ustawy;
7. wywłaszczenie patentu lub oddanie wynalazku do rozporządzenia ogółu;
8. przymusową egzekucję i sprzedaż w drodze licytacji;

9. wygaśnięcie prawa wpisanego do rejestru z innych powodów niż wymienione w p. 4, oraz przywrócenie patentu;
10. orzeczenie o unieważnieniu patentu lub przeniesieniu go na osobę, której prawo zostało naruszone. Rejestr patentowy może zawierać poza tym wzmiankę o wszczęciu postępowania, którego wynik może być wpisany w trybie powyższych postanowień. Gdy dokonano wpisu do rejestru w przedmiocie spraw podanych w ust. 2, p. 1—4, Urząd Patentowy ogłosi o tym krótko w Gazecie Patentowej. W przypadku udzielenia lub przeniesienia prawa wykonywania wynalazku postanowienie niniejsze stosuje się jedynie do aktów dotyczących wyłącznego prawa wykonywania.

§ 69. Akty wymienione w § 68 ust. 2, p. 1—4, o których wpisaniu do rejestru należy ogłosić w Gazecie Patentowej, nie mogą być przeciwstawiane osobom trzecim, działającym w dobrej wierze przed wpisaniem do rejestru i ogłoszeniem.

W przypadku przeniesienia jednego i tego samego patentu na dwie osoby, patent należy do tej strony, której tytuł jest wcześniejszy. Jeżeli jednak prawo jednej z nich, która go nabyła w dobrej wierze i po uiszczeniu opłaty, zostało już wpisane do rejestru, zanim do Urzędu Patentowego wpłynął wniosek drugiej osoby o wpisanie, ta ostatnia winna cofnąć swój wniosek, choćby nawet mogła udowodnić, że jej tytuł jest wcześniejszy. Postanowienie niniejsze stosuje się w drodze analogii do przypadku przeniesienia prawa wyłącznego korzystania z wynalazku na dwie osoby.

Jeżeli daty nabycia prawa, którą na podstawie ust. 2 należy ustalić, nie można stwierdzić dokumentami, osoby interesowane należy skierować na drogę postępowania sądowego. Jeżeli powiadomiono Urząd Patentowy o wszczęciu postępowania w celu dokonania wpisu do rejestru, wymagany wpis jest ważny po wydaniu orzeczenia i wciągnięciu do rejestru, od daty jego zamieszczenia.

§ 70. W razie zajęcia patentu, dopóki pozostaje ono w mocy, nie można powoływać się w przedmiocie aktu, powodującego zajęcie patentu, na wpis dokonany w rejestrze po dacie zajęcia. Wpisy wygasają z chwilą dokonania przymusowej sprzedaży w drodze licytacji.

§ 71. Przeniesienie lub inny akt, wskazany w § 68 ust. 2, p. 1—4, może być wpisany do rejestru tylko wówczas, gdy jest oparty na dokumencie pisemnym, datowanym, podpisanym i poświadczonym.

Prawo zastawu na patencie można wpisać do rejestru, jeżeli chodzi o zabezpieczenie wierzytelności, opiewającej na określoną sumę. Jeżeli zastaw zabezpiecza płatność w dewizach zagranicznych, wpisanie do rejestru może nastąpić jedynie po porozumieniu się pisemnym wierzyciela i dłużnika co do sumy płatnej w walucie fińskiej, odpowiadającej zabezpieczonej zastawem wierzytelności.

§ 72. Podania o wpisanie do rejestru patentowego składa się do Urzędu Patentowego na piśmie.

Należy do nich załączać dokumenty, służące do udowodnienia prawa do wpisu oraz wymaganą opłatę. Jeżeli podanie jest sporządzone w myśl § 71, do oryginału aktu przeniesienia i innych dokumentów winna być załączona kopia w celu przekazania jej do archiwum Urzędu Patentowego.

§ 73. Rejestr patentowy, jak również opisy, rysunki i modele dotyczące udzielonych patentów winny być dostępne dla osób, które pragną się z nimi zapoznać. Urząd Patentowy wydaje za ustaloną opłatą wyciągi z rejestru i kopie dokumentów.

Rozdział IX

Skutki naruszenia patentów. Oznaczenia patentu.

§ 74. Sąd może w orzeczeniu zakazać każdemu, kto przez używanie wynalazku chronionego patentem na rzecz innej osoby narusza wyłączne prawo, przysługujące według niniejszej ustawy właścicielowi patentu, dalszego uprawiania lub powtarzania takiej działalności.

Jeżeli naruszenie jest umyślne lub wynika z niedbalstwa, strona pokrzywdzona ma prawo do wynagrodzenia szkód, wyrządzonych przez osobę, która dopuściła się naruszenia. Jeżeli przewinienie nie jest wielkie, sąd może zmniejszyć odpowiednio odszkodowanie.

Nawet wówczas, gdy osoba, której zakazano używania wynalazku, działała nieumyślnie, sąd może nakazać jej wydanie stronie pokrzywdzonej niesłusznego zbogacenia, uzyskanego w ciągu najwyżej ostatnich trzech lat, jeśli uważa to za słuszne, biorąc pod uwagę majątek pozwanego i inne okoliczności faktyczne.

§ 75. Postępowanie w sprawie wynagrodzenia szkód, przewidziane w § 74, winno być wszczęte w ciągu trzech lat od chwili, w której osoba pokrzywdzona powzięła wiadomość o naruszeniu i o osobie sprawcy, a najpóźniej w ciągu dziesięciu lat od popełnienia czynu.

Jeżeli postępowanie wszczęto w ciągu roku następującego po udzieleniu patentu, okoliczność, że prawo do wdrożenia postępowania sądowego może być uważane za przedawnione według ust. 1, nie stoi na przeszkodzie do wszczęcia postępowania.

§ 76. Kto umyślnie narusza prawo patentowe osoby trzeciej, ulega karze grzywny lub więzienia.

Kto wykracza przeciwko obowiązkowi utrzymywania wynalazku w tajemnicy, ustanowionemu w § 55 ust. 1—3, ulega karze grzywny lub więzienia, o ile inne postanowienia nie przewidują kar surowszych. Te same postanowienia stosuje się do osoby, która wiedząc, że wynalazek wchodzi w zakres obrony narodowej, wniosła zgłoszenie zagranicą o udzielenie patentu wbrew zakazowi, zawartemu w ust. 4 tego samego paragrafu lub po poczynieniu kroków celem wywłaszczenia tego wynalazku.

Prokuratura może wdrożyć postępowanie w sprawie przestępstwa, przewidzianego w ust. 1 tylko na wniosek pokrzywdzonego.

§ 77. W przypadku naruszenia prawa patentowego sąd może na wniosek pokrzywdzonego przyznać mu po cenie kosztów produkcji przedmioty wytworzone, używane dla celów przemysłowych, wystawione na sprzedaż lub bez zgody właściciela patentu wwiezione do kraju, jak również specjalne urządzenia, przeznaczone do ich wytwarzania lub używania.

Sąd może również nakazać zajęcie przedmiotów lub urządzeń, wymienionych w ust. 1, na pozostały okres trwania patentu, albo uczynić je nieprzydatnymi, jeżeli zajęcie jest niemożliwe.

§ 78. Na wniosek, oparty na szczególnie ważnych motywach, i bez uchybienia postanowieniom §§ 74 i 77 sąd może przyznać każdemu, kto przed opublikowaniem w myśl niniejszej ustawy wynalazku przedsięwziął w kraju specjalne środki w celu wykonywania pewnego wynalazku, chronionego patentem udzielonym osobie trzeciej, prawo dalszego wykonywania wynalazku w tych samych okolicznościach, pod warunkiem zachowania powszechnego charakteru patentu i wypłacenia jego właścicielowi odpowiedniego odszkodowania.

Sąd może jednak tak postanowić tylko wówczas, gdy okoliczności wykazują, że korzystający z wynalazku nie wiedział o istnieniu patentu i jeżeli zachodzi uzasadnione prawdopodobieństwo, iż nie mógł być poinformowany o zgłoszeniu tego wynalazku do opatentowania. W tym przypadku stosuje się w drodze analogii postanowienia § 33.

§ 79. Kto umieści na przedmiotach lub ich opakowaniu oznaczenia mogące wywołać wrażenie, że przedmiot korzysta w Finlandii z ochrony zapewnionej ustawą o patentach, winien dostarczyć każdemu, kto jest zainteresowany w poznaniu prawdziwego stanu rzeczy, dokładnych danych o patencie lub zgłoszeniu, do którego odnoszą się oznaczenia. To samo dotyczy każdego, kto używa tego rodzaju oznaczeń w ogłoszeniach, oznakach firmowych, okólnikach, plakatach lub innych podobnych zawiadomieniach.

Osoba, której zgłaszający udzielił dokładnych danych o zgłoszeniu patentowym, przewidzianych w ust. 1, jest uprawniona do zapoznania się w Urzędzie Patentowym z dokumentami dotyczącymi zgłoszenia przed ich publikacją.

Rozdział X

Postępowanie sądowe.

§ 80. Sądem właściwym do rozpoznawania spraw, dotyczących patentów, albo innych praw lub roszczeń, objętych niniejszą ustawą, jest sąd pierwszej instancji w Helsinkach. Wszelako sprawy o naruszenie prawa patentowego winny być wytaczane w miejscu popełnienia czynu. Jeżeli sprawa nie dotyczy przestępstwa, powód może działać również przed zwyczajnym sądem cywilnym, właściwym ze względu na miejsce zamieszkania pozwanego.

Sprawy dotyczące patentów winny być rozpatrywane przez ten sam wydział sądu pierwszej instancji w Helsinkach.

§ 81. Wezwania w sprawach przeciwko właścicielowi patentu, zamieszkałemu poza granicami Finlandii, mogą być kierowane do pełnomocnika wymienionego w § 39 ust. 2, p. 6. Postępowanie w celu rozpoznania sprawy w myśl § 80 przez zwyczajny sąd cywilny, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania pozwanego, może być wdrożone w miejscu wykonywania zawodu przez rzeczonego pełnomocnika.

Jeżeli wezwanie skierowano do pełnomocnika wymienionego w ust. 1, termin wezwania jest określony według miejsca wykonywania zawodu przez pełnomocnika.

§ 82. Spory o naruszenie prawa patentowego mogą być wytaczane po udzieleniu patentu, choćby nawet dotyczyły praw właściciela patentu w myśl § 12. Do występowania uprawniona jest również osoba, której właściciel patentu udzielił prawa wyłącznego korzystania z wynalazku.

Spory o unieważnienie lub wygaśnięcie, albo o przeniesienie patentu na osobę pokrzywdzoną mogą być prowadzone przeciw pierwotnemu pozwanemu nawet w przypadku przeniesienia patentu na osobę trzecią w toku postępowania. Orzeczenie o uznaniu prawa wszczęcia postępowania jest ważne również względem tej osoby trzeciej.

§ 83. Na wniosek powoda sąd może wydać zakaz przewidziany w § 74 lub zezwolić na zajęcie przewidziane w § 77 ust. 2, z mocą tymczasową na okres postępowania sądowego.

Jeżeli sąd przychyli się do wniosku określonego w ust. 1, może przed tym zażądać, aby powód złożył wystarczające zabezpieczenie szkód i strat, jakie strona przeciwna mogłaby z tego powodu ponieść.

§ 84. Spory patentowe winny korzystać z pierwszeństwa przed innymi sprawami.

Przeciwko orzeczeniu, uchylającemu zarzut niewłaściwości sądu, nie można wnieść odrębnego odwołania.

Jeżeli w sporze o naruszenie patentu wniesiono zarzuty, że patent jest nieważny i jeżeli fakt ten nie jest oczywisty, sąd winien wyznaczyć stronie zainteresowanej termin do wszczęcia przed właściwym forum według § 80 postępowania o uznanie nieważności patentu. Decyzja w sporze nie może być powzięta przed wyjaśnieniem kwestii ważności patentu prawomocnym orzeczeniem. Jeżeli nie wszczęto postępowania w terminie wyznaczonym, sprawę należy prowadzić dalej bez względu na zarzut wyżej wymieniony.

Postanowienia ust. 3 stosuje się w drodze analogii w przypadku ubiegania się powoda o przeniesienie na niego patentu.

§ 85. Jeżeli patentu udzielono na sposób wytwarzania nowego przedmiotu, przedmiot ten winien być uważany w procesie cywilnym aż do dowodu przeciwnego za wytworzony zapomocą tego opatentowanego sposobu.

§ 86. Kto wytoczył postępowanie na podstawie § 74, może wytoczyć nowe przeciwko pozwanemu z powodu takiego samego lub podobnego czynu, popełnionego w stosunku do innego patentu, tylko w tym przypadku, gdy w motywach tego powództwa został rzeczony patent nie z jego winy pominięty.

§ 87. W procesach, dotyczących patentów, sąd może żądać wydania opinii przez Urząd Patentowy.

Sprawy o unieważnienie patentu (§ 64 p. 1 lub 2) nie mogą być rozstrzygane bez opinii Urzędu Patentowego.

§ 88. W rozpoznawaniu przed sądem pierwszej instancji w Helsinkach spraw patentowych winni brać udział dwaj powołani przez tenże sąd rzeczoznawcy techniczni i udzielać opinii w kwestiach przedłożonych im przez sąd; opinie te zamieszcza się w protokóle. Rzeczoznawcy mogą zadawać pytania stronom i świadkom.

Po porozumieniu się z Państwowym Instytutem Badań Technicznych, sąd pierwszej instancji w Helsinkach winien przed początkiem każdego roku kalendarzowego wyznaczyć na rok następny dostateczną liczbę osób do udzielania opinii w charakterze rzeczoznawców zgodnie z przepisem ust. 1.

Rzeczoznawcy winni przed przystąpieniem do swych obowiązków złożyć odpowiednią przysięgę.

Rzeczoznawcy otrzymują w każdym procesie zgodnie ze szczegółowymi postanowieniami rozporządzenia, jakie zostanie wydane, odpowiednie wynagrodzenie, ustalane oddzielnie za każde posiedzenie lub w wyroku, oraz zwrot kosztów podróży. Sumy te czerpie się ze Skarbu Państwa.

§ 89. Jeżeli powołany do rozpoznania sprawy sąd inny, a nie sąd pierwszej instancji w Helsinkach, uważa za wskazane przesłuchać rzeczoznawcę, powinien go zawezwać.

Postanowienia § 88, dotyczące powinności i przysięgi rzeczoznawców, mają przy tym zastosowanie w drodze analogii. Wynagrodzenie i zwrot kosztów podróży rzeczoznawcy winny być pobrane z góry ze Skarbu Państwa, zgodnie ze szczegółowymi postanowieniami rozporządzenia, jakie zostanie wydane. Sąd zobowiąże w wyroku jedną ze stron do zwrócenia Państwu tych sum.

§ 90. W postępowaniu karnym w sprawie o naruszenie prawa patentowego sąd na wniosek skarżącego może zarządzić ogłoszenie wyroku w całości lub w wyjątkach na koszt oskarżonego w jednym lub kilku dziennikach. Jeżeli skarżący nie opublikował wyroku w ciągu trzech miesięcy od daty jego uprawomocnienia się, zarządzenie traci moc.

§ 91. Sąd winien powiadomić Urząd Patentowy o każdym wyroku, orzekającym wygaśnięcie lub unieważnienie patentu, albo zarządzającym jego przeniesienie na osobę pokrzywdzoną. Powiadomienie winno wskazywać, czy wyrok jest prawomocny.

Rozdział XI

Odwołania od decyzji Urzędu Patentowego

§ 92. Decyzje ostateczne Urzędu Patentowego mogą być przedmiotem odwołania do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w ciągu sześćdziesięciu dni od ich wydania.

Jeżeli udzielono patentu w przypadku, w którym osoba trzecia zgłosiła sprzeciw lub żądanie w myśl § 48, osoba ta nie może domagać się zmiany ostatecznej decyzji Urzędu Patentowego na podstawie ust. 1. Może ona natomiast wytoczyć przed sądem powództwo przeciwko właścicielowi patentu.

Od decyzji Urzędu Patentowego, mocą której świadek został ukarany grzywną za niestawienie się lub za inne zaniedbanie, albo która dotyczy jego wynagrodzenia, może być wniesione osobne odwołanie. Decyzja jednak może być mimo odwołania wykonana natychmiast w sposób przewidziany dla wykonywania prawomocnych wyroków sądowych.

§ 93. Jeżeli odwołanie dotyczy zagadnienia technicznego, Najwyższy Trybunał Administracyjny może przesłuchać rzeczoznawców.

Rozdział XII

Rzecznicy patentowi

§ 94. Jedynie osoby wpisane na listę rzeczników patentowych, prowadzoną przez Urząd Patentowy, mają prawo do wykonywania czyn-

ności, obejmujących zastępstwo osoby trzeciej, oraz do sporządzania w jej imieniu dokumentów w sprawach patentowych, rozpatrywanych przez Urząd Patentowy lub Najwyższy Trybunał Administracyjny.

Postanowienia o kwalifikacjach, wymaganych od rzeczników patentowych i ich substytutów, o prowadzeniu listy rzeczników patentowych oraz o opłatach za wpisanie na listę zostaną wydane w drodze rozporządzenia.

§ 95. Urząd Patentowy i Najwyższy Trybunał Administracyjny roztoczą kontrolę nad wykonaniem postanowień § 94. Mogą zakazać zastępowania stron każdemu, kto bez wpisania na listę pełniłby czynności rzecznika patentowego.

§ 96. Każdy, kto bez wpisania na listę podaje się za rzecznika patentowego lub w inny sposób udziela takich wskazówek o swej działalności, które mogą wywołać wrażenie, że jest wpisany na listę rzeczników patentowych, ulegnie karze grzywny.

Rozdział XIII

Wejście w życie niniejszej ustawy

§ 97. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1944 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą dekret z dnia 21 stycznia 1898 r. o prawie patentowym i postępowaniu sądowym w sprawach patentowych oraz edykt z tejże daty o prawie patentowym.

Przed wejściem w życie niniejszej ustawy w myśl ust. 1 należy wydać konieczne postanowienia w celu powołania zgodnie z § 88 rzeczoznawców dla sądu pierwszej instancji w Helsinkach.

W drodze rozporządzenia można postanowić, że przepisy §§ 35—37, 55 i 56 ust. 2 będą stosowane przed wejściem w życie w myśl ust. 1 niniejszej ustawy.

§ 98. Ustawa niniejsza ma zastosowanie również do patentów jeszcze ważnych, udzielonych przed jej wejściem w życie. Trwanie jednakże tych patentów i ich ważność są określone przez ustawę poprzednią, jeżeli zostały udzielone w czasie jej obowiązywania.

Wnioski, składane w toku postępowania po wejściu w życie niniejszej ustawy, będą rozpatrywane według tej ustawy.

§ 99. Postanowienia ustawy niniejszej, dotyczące terminów opłat rocznych, mają zastosowanie również do opłat, których termin płatności w chwili wejścia ustawy w życie jeszcze nie wygasł.

§ 100. Postanowienia § 75, dotyczące przepisu prawnego o wynagrodzeniu szkód, stosuje się także w przypadku, w którym naruszenie patentu zostało popełnione przed wejściem w życie niniejszej ustawy. Jednakże, jeżeli trzyletni termin wyznaczony przez rzeczony paragraf począł biec przed datą wejścia w życie niniejszej ustawy, termin będzie liczony od tej daty.

Przy obliczaniu trzyletniego terminu, przewidzianego w § 74 ust. 3, nie bierze się w rachubę czasu, jaki upłynął między naruszeniem patentu a wejściem w życie niniejszej ustawy.

(Wg wyd. „Law of Patents", Helsinki 1945 r. Osakeyhtiö Weilin & Göös Aktiebolag i „La Propriété Industrielle" 1945 r. Nr 1).

MIĘDZYNARODOWY ZWIĄZEK OCHRONY WŁASNOŚCI PRZEMYSŁOWEJ

65.

PROJEKT POROZUMIENIA

o zachowaniu lub przywróceniu praw własności przemysłowej, dotkniętych przez drugą wojnę światową.

Berneńskie Biuro Międzynarodowego Związku Ochrony Własności Przemysłowej przesłało Urzędom Patentowym wszystkich Państw, będących członkami tegoż Związku, „Projekt Porozumienia o zachowaniu lub przywróceniu praw własności przemysłowej, dotkniętych przez drugą wojnę światową" wraz z obszerną notą wyjaśniającą. Dokumenty te zamieszcza się poniżej w tłumaczeniu dokonanym w Urzędzie Patentowym Rz. P., zaznaczając, że w lutym 1947 r. odbędzie się w Neuchâtelu konferencja międzynarodowa, w celu rozpatrzenia wymienionego projektu i ostatecznego ustalenia tekstu Porozumienia.

I. Tekst proponowany:

Podpisani Pełnomocnicy krajów, będacych członkami Międzynarodowego Związku Ochrony Własności Przemysłowej, w trosce o usunięcie szkód, jakie prawa własności przemysłowej poniosły w następstwie drugiej wojny światowej, po okazaniu swych dotyczących pełnomocnictw, uznanych za dobre i należyte co do formy, zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł 1.

Przewidziane w art. 4 Konwencji Związkowej Paryskiej z dnia 20 marca 1883 r. terminy pier-

wszeństwa do złożenia lub zarejestrowania zgłoszeń o patenty na wynalazki, wzorów użytkowych, znaków fabrycznych lub handlowych, rysunków i modeli przemysłowych, które nie upłynęły w dniu 1 września 1939 r. oraz te terminy, które powstały podczas wojny lub mogły były powstać, gdyby wojny nie było, zostają przedłużone przez każdą z Wysokich umawiających się Stron na korzyść właścicieli praw, uznanych przez rzeczoną Konwencję, lub na korzyść ich następców prawnych aż do upływu okresu dwunastomiesięcznego od dnia wejścia w życie niniejszego Porozumienia.

Artykuł 2.

Posiadaczom praw, uznanych przez Konwencję Związkową, przyznaje się termin dwunastomiesięczny od dnia wejścia w życie niniejszego Porozumienia do dokonania bez dodatkowej opłaty lub jakiejkolwiek kary każdej czynności, dopełnienia każdej formalności, uiszczenia każdej opłaty i w ogólności zadośćuczynienia każdemu obowiązkowi, nałożonemu przez ustawy i regulaminy każdego Państwa, w celu zachowania praw własności przemysłowej, nabytych już w dniu 1 września 1939 r., albo uzyskania tych praw, które, gdyby wojny nie było, mogłyby być nabyte od tej daty na skutek zgłoszenia, dokonanego przed wojną lub podczas jej trwania.

Artykuł 3.

Przedłużenie ochrony znaków fabrycznych lub handlowych, których normalny okres ochrony skończył się po dniu 1 września 1939 r. lecz przed wejściem w życie niniejszego Porozumienia, jeżeli zostaje lub było dokonane przed upływem dwunastomiesięcznego terminu, przewidzianego w art. 2, wprowadzi z dniem upływu okresu ubiegłego dalszy okres ochrony z tym, że czas, jaki upłynął między dwoma okresami ochrony, dolicza się do okresu dalszego.

Artykuł 4.

Kraje, które biorą jednocześnie udział w niniejszym Porozumieniu oraz w Porozumieniu Madryckim z dnia 14 kwietnia 1891 r. o międzynarodowej rejestracji znaków fabrycznych lub handlowych, zgadzają się ponadto na postanowienie następujące: przedłużenie rejestracji znaków fabrycznych lub handlowych, wpisanych do Rejestru międzynarodowego, gdy jeden z umawiających się krajów jest krajem pochodzenia w rozumieniu artykułu pierwszego Porozumienia Madryckiego, spowoduje moc wsteczną z dniem upływu ubiegłego okresu ochrony, jeżeli zostaje lub było dokonane przed upływem dwunastomiesięcznego terminu, przewidzianego w art. 2, z tym, że czas, jaki upłynął między dwoma okresami ochrony, dolicza się do okresu dalszego.

Artykuł 5.

Czasokresu, zawartego między dniem 1 września 1939 r. a wejściem w życie niniejszego Porozumienia, nie wlicza się do okresu, przewidzianego dla rozpoczęcia wykonywania opatentowanego wynalazku lub używania znaków fabrycznych lub handlowych, albo wykonywania rysunków i modeli przemysłowych.

Artykuł 6.

Osoby trzecie lub ich następcy prawni, którzy przed wejściem w życie niniejszego Porozumienia podjęliby w dobrej wierze wykonywanie wynalazku przemysłowego lub wzoru użytkowego, są uprawnieni do dalszego wykonywania z zastrzeżeniem, że podporządkują się warunkom wykonywania, przewidzianym ewentualnie przez ustawodawstwo wewnętrzne co do uprawnienia w ten sposób przyznanego (np. licencja, na którą przywrócony do posiadania będzie obowiązany zgodzić się oraz przyjąć jej obciążenia i rygory, które w braku polubownej umowy byłyby ustalane przez prawo krajowe).

Artykuł 7.

Postanowienia niniejszego Porozumienia udzielają tylko minimum ochrony; nie stoją one na przeszkodzie domaganiu się stosowania przepisów obszerniejszych, jakie byłyby wydane przez ustawodawstwo wewnętrzne umawiającego się kraju; dopuszczają one również istnienie bardziej korzystnych i nie sprzecznych umów, jakie Rządy podpisanych krajów zawarłyby lub już zawarły między sobą.

Artykuł 8.

Postanowienia niniejszego Porozumienia nie będą mogły być przeciwstawiane klauzulom, któreby zostały zastosowane dla likwidacji wojny, o tyle, o ile klauzule te zawierałyby zastrzeżenia, wyjątki lub ograniczenia.

Artykuł 9.

Porozumienie niniejsze, dostępne dla krajów, będących członkami Związku ogólnego ochrony własności przemysłowej, będzie ratyfikowane, a dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone w Bernie w terminie nie przekraczającym trzech miesięcy od dnia . . . . (dzień podpisania). Wejdzie ono w życie między krajami, które je ratyfikują w miesiąc po tej dacie.

Kraje związkowe, któreby nie podpisały niniejszego Porozumienia, będą mogły na żądanie doń przystąpić. Przystąpienie to będzie notyfikowane w drodze dyplomatycznej Rządowi Konfederacji Szwajcarskiej, a przezeń wszystkim innym. Pociągnie ono za sobą z pełnym skutkiem prawnym przystąpienie do wszystkich klauzul i dopuszczenie do wszystkich korzyści, określonych w niniejszym Porozumieniu i uzyska moc obowiązującą w miesiąc po przesłaniu notyfikacji przez Rząd Konfederacji Szwajcarskiej.

Postępowanie, przewidziane w ust. 2, będzie miało zastosowanie również do krajów podpisanych, które nie złożyłyby dokumentu ratyfikacyjnego w terminie trzymiesięcznym, ustalonym w ust. 1.

Artykuł 10.

Porozumienie niniejsze będzie podpisane w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Rządu Konfederacji Szwajcarskiej. Odpis uwierzytelniony zostanie przez tenże Rząd wydany wszystkim Rządom podpisanych krajów.

II. Nota wyjaśniająca

Druga wojna światowa pozostawiła ruiny nie dające się obliczyć. Wysiłki nad odbudową winny być dokonane i dokonywują się w najróżnorodniejszych kierunkach. Należy podjąć kroki również w dziedzinie własności przemysłowej, w której powstanie i zachowanie praw zależy od formalności, których bardzo często nie można dopełnić z powodu przeszkód spowodowanych konfliktem.

Międzynarodowe Biuro Ochrony Własności Przemysłowej wyjaśniło w swym piśmie okrężnym z dnia 18 lutego 1946 r. do Urzędów Patentowych krajów, będących członkami Międzynarodowego Związku Ochrony Własności Przemysłowej, jak zapatruje się na możliwość zaradzenia w ramach Związku następstwom wojny w dziedzinie praw, nad którymi sprawuje pieczę. Chodziłoby o zawarcie międzynarodowego porozumienia, mającego ten sam cel co Porozumienie Berneńskie z dnia 30 czerwca 1920 r. o zachowaniu lub przywróceniu praw własności przemysłowych, dotkniętych przez (pierwszą) wojnę światową. Sugestia Biura spotkała się z zasadniczo przychylnym przyjęciem. Wszystkie Administracje, które odpowiedziały na pismo okrężne z dnia 18 lutego 1946 r., uczyniły to w sensie pozytywnym.

Co do treści porozumienia, jakie należy zawrzeć, zdania były początkowo różne. Systemy przywrócenia indywidualnego do stanu poprzedniego (la réintégration individuelle en l'état antérieur) i ogólnego przedłużenia terminów (la prolongation générale des délais), przedłożone przez Biuro jako dwa możliwe rozwiązania, miały każdy swych zwolenników. Drugie rozwiązanie otrzymało szczególnie wyraźne uznanie ze strony Grupy Francuskiej Międzynarodowego Stowarzyszenia Ochrony Własności Przemysłowej, która pragnęła przygotować projekt wstępny przesłany Administracjom krajów związkowych pismem okrężnym Biura Międzynarodowego z dnia 1 kwietnia 1946 r.[1]).

Biuro starało się również stale informować o swych krokach Komitet Wykonawczy Międzynarodowego Stowarzyszenia Ochrony Własności Przemysłowej jako ugrupowanie szczególnie powołane do udzielenia swej opinii wstępnej. Wydawało się, że projekt porozumienia w celu zaradzenia skutkom drugiej wojny światowej w dziedzinie własności przemysłowej mógłby być z korzyścią omawiany na sesji rzeczonego Komitetu. Komitet ten zebrał się w Zurychu, w dniach od 23 do 26 czerwca 1946 r. Miał on do swego rozporządzenia następujące dokumenty:

1. Porozumienie z dnia 30 czerwca 1920 r.;
2. umowę z dnia 29 sierpnia 1945 r., zawartą między Francją i Wielką Brytanią o przywróceniu niektórych praw własności przemysłowej;
3. wstępny projekt porozumienia międzynarodowego w tym samym celu (tekst przyjęty przez Grupę Francuską Międzynarodowego Stowarzyszenia Ochrony Własności Przemysłowej);
4. tablicę synoptyczną, umożliwiającą porównywanie odpowiednich postanowień trzech poprzednich dokumentów;
5. wstępny projekt porozumienia międzynarodowego, zredagowany ostatnio przez Biuro w celu uzgodnienia, o ile możliwe, dwóch systemów przywrócenia indywidualnego do stanu poprzedniego i ogólnego przedłużenia terminów. (Ten wstępny projekt jest ożywiony sugestiami pochodzącymi od Grupy Szwajcarskiej Stowarzyszenia).

Rozważania wykazały odrazu, że należy zrezygnować z indywidualnego przywrócenia do stanu poprzedniego z badaniem próśb i możnością odmownej decyzji władzy, gdy niektóre warunki nie zostały spełnione. Komplikacje takiego badania tak dla ubiegających się, jak i dla administracji, różnorodne sprawdziany zależnie od kraju, dostarczają decydujących dowodów na korzyść drugiego systemu. Czy wybrano system ogólnego przedłużenia terminów? Wniosek taki został złożony przez Grupę Francuską Międzynarodowego Stowarzyszenia Ochrony Własności Przemysłowej. Ta druga krańcowość przedstawiała jednak również niedogodności. Przywracałaby mianowicie wielką ilość praw, o które właściciele już się nie troszczą. Wyobraźmy sobie kraj, stosujący w swym ustawodawstwie

[1]) Patrz „Wiadomości Urzędu Patentowego" zeszyt 4/1946 r., poz. 37 (przyp. Red.).

wewnętrznym przywrócenie indywidualne: należałoby przywrócić moc obowiązującą wszystkim prawem, objętym ogólnym przedłużeniem, poczynić w tym celu konieczne notyfikacje, wskutek czego pewna liczba przywróconych praw byłaby pomimo tego szybko unicestwiona, ponieważ ich posiadacze nie wyraziliby woli zachowania tych praw przez dopełnienie formalności. Podjęte i wykonywane w ten sposób ogólne przedłużenie terminów pociągnęłoby za sobą znaczną ilość bezpłodnej pracy.

Tak więc z jednej strony badanie wniosków stało na przeszkodzie przyjęciu przywrócenia indywidualnego, z drugiej zaś przedłużenie terminów miało tę wadę, że wykraczało znacznie poza zakres rzeczywistych potrzeb. Zagadnienie przedstawiało się przeto w sposób następujący: należało znaleźć formułę, któraby łączyła zalety obydwu systemów — przywrócenia indywidualnego i ogólnego przedłużenia, tj. dostosować się ściśle do potrzeb i zachować jak największą prostotę proceduralną. Chodziło o uniknięcie trudności badania (niedogodność przywrócenia) i odnowienia in globo praw, których część nie interesuje już więcej właścicieli (niedogodność przedłużenia). Po źródłowej dyskusji Komitet Wykonawczy Międzynarodowego Stowarzyszenia Ochrony Własności Przemysłowej przyłączył się jednomyślnie do rozwiązania, które według jego zdania zadośćuczyni wymaganiom wyżej wyrażonym. Nie byłoby ogólnego i automatycznego przedłużenia terminów, lecz przedłużenia indywidualne byłyby przyznawane na skutek zwykłego podania, bez badania, z tym, że fakt dopełnienia formalności lub uiszczenia opłaty z opóźnieniem mieści w sobie wniosek i powoduje de plano przywrócenie. System ten daje rękojmię prostoty, jakiej życzą sobie zwolennicy przedłużenia i nie wykracza w żaden sposób ultra petita, co uspokoi zwolenników przywracania indywidualnego. Zapożycza on z umowy francusko - brytyjskiej z dnia 29 sierpnia 1945 r. odnowienie bez badania, a z wstępnego projektu Biura Międzynarodowego — przywrócenie indywidualne. Wydaje się, że na takiej podstawie ugoda międzynarodowa winna być nie tylko możliwa, lecz także nadająca się do szybkiej realizacji.

Przejdźmy teraz do przeglądu artykułów projektu, ograniczając się zresztą do badania pobieżnego.

Ad art. 1. Pierwsze przewidziane przedłużenie jest przedłużeniem terminu pierwszeństwa, ustanowionego w artykule 4 Konwencji Paryskiej. Przynosi ono z jednej strony korzyść wszystkim terminom pierwszeństwa, które nie upłynęły dnia 1 września 1939 r., a więc wszystkim terminom, powstałym ze zgłoszenia pierwotnego, sięgającego po dzień 1 września 1938 r. lub datę późniejszą (jeżeli chodzi o patent lub wzór użytkowy), po dzień 1 marca 1939 r. lub datę późniejszą (jeżeli chodzi o rysunek lub model przemysłowy, znak fabryczny lub handlowy i gdyby umownym tekstem był tekst Konwencji zrewidowany w Hadze w 1925 r. lub w Londynie w 1934 r.).

Z drugiej strony przedłużenie zachodzi również na korzyść terminów, które powstały podczas wojny lub mogłyby powstać bez wojny. Formuła ta jest możliwie najszersza: została przejęta z Porozumienia z dnia 30 czerwca 1920 r. Wydaje się słusznym przedłużyć również terminy pierwszeństwa, jakie powstały podczas wojny, tj. te terminy, które opierają się na prawidłowym zgłoszeniu dokonanym podczas wojny w jednym z krajów, związanych Porozumieniem. Ale to nie wystarcza: należy ponadto liczyć się z faktem, że wojna mogła była przeszkodzić w prawidłowym zgłoszeniu wniosku i otwarciu w ten sposób terminu pierwszeństwa. Ta ostatnia możliwość podana jest w słowach: „lub mogłyby powstać, gdyby wojny nie było". Rozumie się, że wojna, o ile chodzi o pojęcie trwania, winna być tłumaczona w naszym projekcie jako okres czasu zawarty między dniem 1 września 1939 r. a wejściem w życie Porozumienia.

Przedłużenie jest przewidziane aż do upływu dwunastomiesięcznego okresu od daty wejścia w życie Porozumienia. Nie czyni się żadnej różnicy między patentami i wzorami użytkowymi z jednej strony, a rysunkami lub modelami przemysłowymi i znakami z drugiej strony, chociaż Konwencja Paryska (teksty haski i londyński) przyznaje dwunasto — i sześciomiesięczne terminy pierwszeństwa według tego, czy ma na myśli przedmioty pierwszego, czy drugiego rodzaju. Porozumienie z dnia 30 czerwca 1920 r. ustanawiało również przedłużenie jednolite.

Ad art. 2. Ustawodawstwa wewnętrzne udzielały terminów do dokonania każdej czynności, dopełnienia każdej formalności, uiszczenia każdej opłaty i w ogólności zadośćuczynienia każdemu obowiązkowi dotyczącemu uzyskania lub zachowania prawa własności przemysłowej. Wojna mogła przeciwstawić się przestrzeganiu tych wymagań; należy takiemu stanowi rzeczy zaradzić.

Artykuł 2 rozpatruje różne hipotezy:

a) prawo własności przemysłowej powstało przed wojną (dzień 1 września 1939 r.) lecz nie mogło być podczas niej zachowane; powinno ono być przywrócone;
b) prawo własności przemysłowej mogłoby powstać na skutek wniosku złożonego przed wojną, lecz ta nastąpiła i przeszkodziła powstaniu prawa; powinno ono być uzyskane po czasie;
c) prawo własności przemysłowej mogłoby powstać na skutek wniosku złożonego podczas wojny, lecz ta przeszkodziła powstaniu prawa; tu także powinno ono być uzyskane po czasie.

Przedłużenie terminu, przyznane w art. 2, jest takie samo, jak przedłużenie z art. 1: jest ono więc dwunastomiesięczne, licząc od daty wejścia w życie Porozumienia. Jest oczywiście koniecznym, aby obowiązek pociągający za sobą przywrócenie (hipoteza a) lub uzyskanie (hipotezy b) i c)) prawa, był dopełniony przez zainteresowanego. Nie będzie on jednak uiszczał dodatkowej opłaty, ani ponosił kary. Wyjania się tu w sposób szczególnie wyraźny zasada przywrócenia na zwykły wniosek z tym, że wykonanie przewidzianego obowiązku (przestrzeganie formalności, uiszczenie opłaty) zawiera w sobie eo ipso wniosek.

Porozumienie obecnie proponowane, tak, jak poprzednie z dnia 30 czerwca 1920 r., przedłuża terminy dotyczące formalności administracyjnych w przedmiocie własności przemysłowej. Nie zajmuje się ono terminami w postępowaniu sądowym. Pozwalamy sobie powtórzyć opinię, sformułowaną w naszym przeglądzie „La Propriété Industrielle" z dnia 31 lipca 1923 r., str. 81:" „Państwa przynależące, które będą chciały wydać dekrety lub rozporządzenia specjalne, wyliczające w sposób ścisły te z terminów, ustalonych przez ich ustawodawstwo, które są wymagane do korzystania z przedłużenia, przewidzianego w artykule 2 Porozumienia, bardzo ułatwią jego zastosowanie".

Artykuł 2 mówi o zachowaniu praw własności przemysłowej już nabytych w dniu 1 września 1939 r.: redakcja ta nadaje się również do przedłużenia ochrony znaków, a w szczególności znaków międzynarodowych, zarejestrowanych w Biurze Berneńskim. Gdy ochrona znaku jest wznawiana z opóźnieniem z powodu wojny, znajdujemy się wobec przypadku, jaki występuje powyżej w hipotezie a). W rezultacie, przedłużenie ochrony znaków fabrycznych, których zwykły [1]) okres ochrony skończył się po dniu 1 września 1939 r. lecz przed wejściem w życie niniejszego Porozumienia, jeżeli zostaje lub było dokonane z upływem terminu przedłużenia (dwunastu miesięcy od daty wejścia w życie Porozumienia), zapewni zachowanie prawa. Ale jak? Wydaje się rzeczą pożądaną uniknięcie przy znakach jakiejkolwiek przerwy rejestracji: a więc przyjęlibyśmy, że przedłużenie oparte na Porozumieniu powoduje moc wsteczną z dniem upływu zwykłego okresu ochrony. Nasuwa się jednak natychmiast pytanie drugie: quid minionego czasu między dwoma okresami ochrony? Chcielibyśmy, aby mógł on być dodany do okresu nowego. Jednakże zapytujemy, czy artykuł 2 nie ogranicza się do uprawnienia włączenia w tym nowym okresie, co według nas nie wystarczy. Dlatego chcielibyśmy zaproponować dwa artykuły specjalnie poświęcone znakom: jeden (artykuł 3) co do znaków w ogólności, drugi (artykuł 4) — dla znaków międzynarodowych.

[1]) t. j. poprzedni (przyp. Red.).

Ad art. 3 i 4. Podaliśmy uzasadnienie tych artykułów.

Ad art. 5. Artykuł ten wywodzi się z artykułu 3 Porozumienia z 1920 r. Chodzi o przedłużenie okresu niewykonywania, podczas którego posiadacz prawa własności przemysłowej jest chroniony od wszelkich sankcyj. Okres, zawarty między dniem 1 września 1939 r. a wejściem w życie Porozumienia, nie byłby brany w rachubę przy obliczaniu terminu, przewidzianego do rozpoczęcia wykonywania opatentowanego wynalazku, używania znaku fabrycznego lub handlowego, albo dla wykonywania rysunku lub modelu przemysłowego.

Ta neutralizacja okresu wojennego jest naturalna. Będzie ona jednakowa dla przeciągu czasu zawartego między dniem 1 września 1939 r. a wejściem w życie Porozumienia dla patentów, znaków, rysunków i modeli, istniejących w dniu 1 września 1939 r.; rozumie się samo przez się, że dla tych z daty świeższej będzie neutralizacja ta odpowiednio skrócona. Wzory użytkowe należy przyrównać do patentów na wynalazki.

Projekt opracowany przez Komitet Wykonawczy Międzynarodowego Stowarzyszenia Ochrony Własności Przemysłowej przewiduje ponadto, że żaden patent, znak fabryczny lub handlowy, rysunek lub model przemysłowy, będący jeszcze w mocy w dniu 1 września 1939 r., nie będzie mógł być przed upływem trzyletniego terminu od wejścia w życie Porozumienia dotknięty żadną z sankcyj, przewidzianych przez Konwencję Związkową. Odpowiednie postanowienie w artykule 3 Porozumienia z 1920 r. nie powoływało się na sankcje przez tekst tak samo ogólny: wymieniało tylko utratę lub unieważnienie jedynie z powodu niewykonywania lub nieużywania. Przyjąwszy, że neutralizacja okresu wojennego będzie przedłużała na wszelki sposób i na dość znaczny okres czasu termin rozpoczęcia wykonywania lub używania, nie sądzimy, że należy do tej ulgi naturalnej a — powtarzamy to — istotnej, dodawać zarządzenia, którego znaczenie nie przedstawia się jasno. Jakie są rzeczywiście sankcje, przewidziane przez Konwencję? Spotyka się je w artykule 5 tej Konwencji. Tymczasem jest inaczej. Boimy się narazić na zarzut pewnej nieścisłości, proponując dla artykułu 5 Porozumienia uzupełnienie, o jakim mówimy.

Ad art. 6. Każde przywrócenie prawa pociąga za sobą możliwości zatargu z osobami trzecimi, które w okresie niechronionym ciągnęły korzyści. Przyjmuje się powszechnie, że wykonywujący w dobrej wierze nie powinien być niepokojony, skoro na podstawie zmiany ustawodawczej uprawniony odzyskał swe prerogatywy. Koncepcja ta jest słuszna: opiera się na artykule 6 Porozumienia. Lecz nie należy przesadzać w troskach tego rodzaju. Należy i wystarczy uwzględnić interesy uprawnione i rze-

czywiste. Rozumiemy, że wynalazek przemysłowy lub wzór użytkowy byłby wykonywany przez osoby trzecie, gdy prawo wyłączne wygaśnie. Jeżeli to ostatnie odradza się, należy mieć pewne względy dla jego wykonawców. Lecz nie widać przyczyn, dla którychby mieli oni zachować koniecznie całkowitą wolność, jak podczas braku ochrony. Jest rzeczą sprawiedliwą, aby mogli dalej wykonywać swój przemysł. Jest jednak nie mniej sprawiedliwe, ażeby zgodzili się na wypłacenie przywróconemu do posiadania odszkodowania według przepisów, ustalonych ewentualnie przez ustawodawstwo krajowe, jeżeli zamierzają korzystać z przyznanego sobie uprawnienia do dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa. Myśl ta, przejęta z umowy francusko-brytyjskiej z dnia 29 sierpnia 1945 r.[1]), urzeczywistnia słuszną równowagę między interesami wykonywujących osób trzecich a prawem przywróconym posiadacza patentu lub wzoru użytkowego. Nie można jednak przewidywać ułatwień dla wykonywujących znaki, rysunki lub modele przemysłowe. Nie rozróżniamy, jaka konieczność mogłaby pchnąć osobę trzecią do wykonywania znaku, rysunku lub modelu, który na skutek okoliczności wojennych zostałby pozbawiony ochrony.

Ad art. 7. Postanowienie to odtwarza, skracając nieco, art. 4 Porozumienia z dnia 30 czerwca 1920 r.; odpowiada ono trosce, jaką odnajdujemy również w Konwencji Paryskiej o ochronie własności przemysłowej oraz w Konwencji Berneńskiej o ochronie dzieł literackich i artystycznych (art. 15 i 20 tych dokumentów dyplomatycznych).

Ad art. 8. Artykuł ten formułuje zastrzeżenie, jakie *mutatis mutandis* odpowiada zastrzeżeniu wyrażonemu w art. 5 Porozumienia z dnia 30 czerwca 1920 r. Artykuł ten nie narusza traktatów pokojowych, zawartych po pierwszej wojnie światowej. Nie pojętoby, że Porozumienie obecnie proponowane mogłoby niweczyć traktaty pokojowe i inne środki, jakie podejmie się w celu likwidacji drugiej wojny światowej.

Ad art. 9. Biuro Międzynarodowe wzięło pod uwagę w swym piśmie okrężnym z dnia 18 lutego 1946 r., postępowanie skrócone dla wejścia w życie Porozumienia. Porozumienie to uzyskałoby moc obowiązującą w krajach je podpisujących z upływem pewnego terminu (jedno — lub dwumiesięcznego). Formalność ratyfikacji byłaby pominięta. Był to próbny balon, lansowany przez Biuro w zamiarze, jeśli możliwe, wygrania nieco na czasie. Lecz sugestia ta nie zdobyła powodzenia. Należy przeto trzymać się klasycznej zasady ratyfikacji.

Proponujemy przewidzieć dla ratyfikacji termin najwyżej trzymiesięczny od daty podpisania i postanowić, że Porozumienie wejdzie w życie między krajami, które je ratyfikują w miesiąc po upływie tego terminu, a więc w cztery miesiące po podpisaniu. Kraje związkowe niepodpisane będą mogły doń przystąpić przez notyfikację dyplomatyczną, złożoną Rządowi Konfederacji Szwajcarskiej, który ją zakomunikuje innym Rządom związkowym. Przystąpienia takie będą oczywiście możliwe dopiero po wejściu w życie Porozumienia, albo najwcześniej z datą, z którą wejdzie ono w życie. Kraje podpisane, któreby nie ratyfikowały w trzymiesięcznym terminie, będą dopuszczone do przystąpienia jak kraje związkowe niepodpisane; ratyfikacja spóźniona będzie nazywana przystąpieniem: jest to rozwiązanie artykułu 18, p. 2 Konwencji Paryskiej, tekst londyński. Według wszelkiego prawdopodobieństwa, jakie graniczy z pewnością, data wejścia w życie Porozumienia nie będzie jednakowa dla wszystkich krajów; jest to punkt o którym trzeba będzie pamiętać przy zetknięciu się w tekście Porozumienia z pojęciem wejścia w życie.

Ad art. 10. Klauzula końcowa została zapożyczona z Porozumienia z dnia 30 czerwca 1920 r. oraz z Konwencji Paryskiej w wersji londyńskiej z dnia 2 czerwca 1934 r.

[1]) patrz „Wiadomości Urzędu Patentowego", zeszyt 2/1946 r., poz. 13 (przyp. Red.).

CZĘŚĆ II.

66.

PATENTY NA WYNALAZKI

Udzielenie

Tłustym drukiem oznaczono numer patentu. Liczby i litery przed numerem patentu oznaczają klasę, podklasę, grupę i podgrupę, do której zaliczono wynalazek. Następnie kolejno są umieszczone: nazwisko właściciela patentu; tytuł wynalazku; data zgłoszenia; po skrócie „Pierwsz.", który oznacza pierwszeństwo ze zgłoszenia w jednym z krajów, należących do Konwencji Związkowej Paryskiej, data zgłoszenia zagranicznego i w nawiasie kraj, gdzie zgłoszenia dokonano; data udzielenia patentu.

1a, 4 **33243.** Inż. Janusz Dietrych (Katowice, Polska). Urządzenie do wzbogacania węgla kamiennego. 1.12 1945. Udzielono 21.10 1946.

4g, 42 **33242.** Robert Mroziewicz (Warszawa, Polska). Sposób wyrobu palników acetylenowych. 30.7 1945. Udzielono 7.10 1946.

16,6 **33240.** Zjednoczone Fabryki Związków Azotowych w Mościcach i w Chorzowie (Mościce, Polska). Sposób wytwarzania ziarnistego nawozu mieszanego i urządzenie do wykonywania tego sposobu. 18.2 1942. Udzielono 3.10 1946.

24e, 3/06 **33239.** Edward Chechliński (Mościce, Polska), Tadeusz Radowicki (Katowice, Polska) i Ludwik Cyrus-Sobolewski (Chorzów, Polska). Instalacja stała do wytwarzania gazu wodno-generatorowego dla celów przemysłowych. 8.2 1946. Udzielono 27.9 1946.

42h, 6/10 **33245.** Inż. Roman Janiczek (Bytom, Polska) i Olga Janiczek (Bytom, Polska). Układ optyczny. 5.12 1945. Udzielono 28.10 1946.

77d, 8 **33244.** Mojżesz Mazur (Warszawa, Polska). Gra wojenna. 25.5 1946. Udzielono 21.10 1946.

82b, 3/02 **33241.** Tadeusz Radowicki (Katowice, Polska). Sito szczelinowe do wirówek lub filtrów obrotowych. 11.6 1946. Udzielono 7.10 1946.

Odtwarzanie rejestru

Na podstawie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 44—48 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22.III.1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) oraz na podstawie odtworzonych akt spraw Urząd Patentowy Rz. P. wpisał do odtwarzanego rejestru patentów w miesiącu październiku 1946 r. następujące patenty:

37a, 6 **18670.** Pedab w Toruniu Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (Toruń, Polska). Konstrukcja dachu o dużej rozpiętości. 30.6 1930. Udzielono 24.6 1933.

12l, 8 **19752.** Zakłady Solvay w Polsce Sp. z o. o. (Warszawa, Polska). Sposób wytwarzania dwuwęglanu sodowego z rozpuszczalnych soli sodowych za pomocą podstawionych soli aminowych. 6.2 1932. Pierwsz. 16.2 1931 (Niemcy). Udzielono 23.2 1934.

47b, 12 **21835.** Aktiebolaget Svenska Kullagerfabriken (Göteborg, Szwecja). Dwurzędowe łożysko wałkowe. 21.10 1933. Pierwsz. 4.3 1933 (Szwecja). Udzielono 10.7 1935.

46b², 16 **22729.** Hesselman Motor Corporation Ltd. (Londyn, Wielka Brytania). Urządzenie miarkownicze do wtryskowych pompek paliwowych silników spalinowych. 10.12 1932. Pierwsz. 12.12 1931 dla zastrz. 1, 2, 6, 8, 9, 11, 13, 14 (Niemcy). Udzielono 27.1 1936.

31c, 26/02 **23642.** Louis Huntington Morin (New York, N. Y., Stany Zjednoczone Ameryki) i Davis Marinsky (New York, N. Y., Stany Zjednoczone Ameryki). Odlewnica. 18.9 1934. Pierwsz. 3.10 1933 (Stany Zjednoczone Ameryki). Udzielono 6.8 1936.

47f, 27/40 **25409.** Jean Lenoir (Genewa, Szwajcaria). Sposób izolowania rur lub podobnych przedmiotów od wpływów temperatury i atmosfery. 15.7 1936. Pierwsz. 16.7 1935 (Austria). Udzielono 26.8 1937.

42e, 7 **26677.** Aktiebolaget Imo-Industri (Sztokholm, Szwecja). Płynomierz lub gazomierz. 26.3 1936. Pierwsz. 29.3 1935 (Szwecja). Udzielono 24.5 1938.

21c, 70 **26850.** Franciszek Grzęda (Poznań, Polska). Elektryczny korek bezpiecznikowy. 19.4 1937. Udzielono 25.6 1938.

48a, 14 **26934.** Louis Huntington Morin (New York, N. Y., Stany Zjednoczone Ameryki). Sposób galwanicznego platerowania ogniw zamknięcia suwakowego. 21.10 1936. Udzielono 14.7 1938.

29a, 6/08 **27015**. Wacław Ufnowski (Radom, Polska). Urządzenie do obróbki sztucznych włókien w taśmie, a zwłaszcza do wydzielania z nich dwusiarczku węgla i siarkowodoru. 15.2 1937. Udzielono 29.7 1938.

55c, 3/10 **27354**. Herbewo Herliczka—Bełdowski—Wołoszyński Zjednoczone Fabryki Tutek i Bibułek Spółka Akcyjna (Kraków, Polska). Sposób wytwarzania bibułki papierosowej. 8.7 1937. Udzielono 30.9 1938.

29a, 6/06 **27482**. Wacław Ufnowski (Radom, Polska). Urządzenie do odkwaszania i odgazowywania jedwabiu sztucznego w taśmie. Patent dodatkowy do patentu nr 27015. 25.9 1937. Udzielono 26.10 1938.

12o, 11 **29365**. Zjednoczone Fabryki Związków Azotowych w Mościcach i w Chorzowie (Mościce, Polska). Sposób wytwarzania kwasu szczawiowego. 8.9 1937. Udzielono 8.11 1940.

79c, 2 **29545**. „Herbewo" Herliczka—Bełdowski—Wołoszyński Zjednoczone Fabryki Tutek i Bibułek Spółka Akcyjna (Kraków, Polska). Sączek z waty celulozowej lub włókienniczej. 12.7 1937. Udzielono 15.1 1941.

12l, 13 **29617**. Zakłady Solvay w Polsce Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (Warszawa, Polska). Sposób wytwarzania wodorotlenku sodowego. 17.12 1936. Pierwsz. 18.12 1935 (Francja). Udzielono 25.2 1941.

39a, 19/05 **29773**. Louis H. Morin (Bronx, New York, N. Y.) i Davis Marinsky (Bronx, New York, N. Y.). Urządzenie do wytwarzania kształtówek z tworzywa termoplastycznego. 14.3 1938. Pierwsz. 18.3 1937 dla zastrz. 1 i 2; 10.7 1937 dla zastrz. 3 —6 (Stany Zjednoczone Ameryki). Udzielono 6.5 1941.

42k, 14/02 **30477**. Hasler A.-G. Werke für Telephonie und Präzisionsmechanik (Berno, Szwajcaria). Urządzenie w tachografach do wskazywania i zapisywania momentalnej wysokości ciśnienia czynnika. 29.3 1939. Pierwsz. 31.3 1938 (Szwajcaria). Udzielono 18.3 1942.

21d[1], 45 **31221**. Henryk Stanisław Kozłowski (Warszawa, Polska). Stojan maszyny elektrycznej. 15.6 1935. Udzielono 3.12 1942.

80b, 9/20 **31525**. Zakłady Przemysłowo-Handlowe „Mastewal" Spółka z ogr. odp. w Warszawie (Warszawa, Polska). Sposób wyrobu płyt z wełny drzewnej i spoiwa cementowego. 18.11 1937. Udzielono 24.2 1943.

76d, 17 **32119**. Tomaszowska Fabryka Sztucznego Jedwabiu Spółka Akcyjna (Warszawa, Polska). Urządzenie do nawijania przędzy naturalnej lub sztucznej. 8.5 1939. Pierwsz. 27.5 1938 (Włochy). Udzielono 19.8 1943.

60, 3 **32317**. Scintilla A. G. (Soluthurn, Szwajcaria). Regulator odśrodkowy. 29.10 1940. Pierwsz. 14.11 1939 dla zastrz. 1 (Szwajcaria). Udzielono 23.10 1943.

89c, 1 **32661**. Teodor Wintzel (Malmö, Szwecja) i Nils Tore Lauritz Lauritzson (Trelleborg, Szwecja). Sposób otrzymywania produktów pobocznych z odpływowych wód dyfuzorów w cukrowniach oraz urządzenie do wykonywania tego sposobu. 12.12 1941. Pierwsz. 14.12 1940 (Szwecja). Udzielono 16.3 1944.

67

OPISY PATENTOWE

Na podstawie art. 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384) Urząd Patentowy Rz. P. opublikował następujące opisy patentowe:

25 września 1946 r. — nr nr 33 224 — 33 231.

Wszystkie opisy patentowe polskie, wydrukowane w r. 1945 i 1946, są do nabycia w Urzędzie Patentowym Rz. P. (Warszawa, ul. Lwowska 15) po cenie 10 zł za egzemplarz. Opisy z lat poprzednich mogą być przeglądane w Bibliotece tegoż Urzędu.

68.

ZNAKI TOWAROWE

REJESTRACJA

(Po numerze rejestru podana jest data zarejestrowania. Po skrócie „Pierw." umieszczona jest data, od jakiej liczy się pierwszeństwo znaku. Skrót „Konw. Zw." wskazuje, że na zasadzie art. 4 Konwencji Związkowej Paryskiej przysługuje pierwszeństwo ze zgłoszenia wcześniejszego w innym kraju, należącym do Związku)

Nr Rej. 32876. 11.9. 1946. **Pierw.** 11.8. 1945. **Fa. Maria Łazowska Wywórnia Farmaceutyczno-Chemiczna.** Kraków. Wyrób i sprzedaż preparatów farmaceutyczno-chemicznych. **Towary:** preparaty farmaceutyczne i chemiczne.

Pinuzan

Nr Rej. 32877. 11.9. 1946. **Pierw.** 24.9. 1945. **Fa. Laboratorium Chemiczno-Kosmetyczne J. Sroczyński i Ska.** Warszawa. Laboratorium chemiczno-kosmetyczne. **Towary:** środki owadobójcze.

Nr Rej. 32878. 11.9. 1946. **Pierw.** 13.10. 1945. **Fa. Antoni Balcerski, właściciel wytwórni chemicznej.** Kraków. Wyrób i sprzedaż artykułów chemiczno-kosmetycznych. **Towary:** perfumeria, kosmetyki, a zwłaszcza płyn do trwałej ondulacji włosów.

Figaro

Nr Rej. 32879. 11.9. 1946. **Pierw.** 18.3. 1946. **Fa. G. & C. Merriam Company.** Springfield. Stan Massachusetts (St. Zjedn. Am.). Przedsiębiorstwo wydawnicze. **Towary:** książki, zwłaszcza słowniki, publikowane okresowo.

WEBSTER'S

Nr Rej. 32880 — 32881. 11.9. 1946. **Pierw.** 27.3. 1946. **Fa. Pabianicka Spółka Akcyjna Przemysłu Chemicznego.** Pabianice. Wytwórnia barwników syntetycznych, przetworów farmaceutycznych i chemikaliów. **Towary:** preparaty farmaceutyczne.

nr 32880

Bioform

Towary: barwniki syntetyczne, przetwory farmaceutyczne i chemikalia.

nr 32881

P.
P. C.

Nr Rej. 32882. 11.9. 1946. **Pierw.** 29.3. 1946. **Fa. Doho Chemical Corporation.** New York, N. Y. (St. Zjedn. Am.). Wytwórnia środków chemicznych. **Towary:** lekarstwo na uszy.

DOHO
OTOSMOSAN

Nr Rej. 32883. 11.9. 1946. **Pierw.** 8.4. 1946. **Fa. The Denver Chemical Manufacturing Company.** New York, N. Y. (St. Zjedn. Am.). Fabryka produktów chemicznych i środków leczniczych. **Towary:** preparat lekarski o własnościach leczniczych, stanowiący środek leczniczy przy niedomaganiach i przy ostrych chronicznych zapaleniach.

Antiphlogistine

Znak przedstawia napis „Antiphlogistine" umieszczony na tle w postaci pomarańczowego paska.

Nr Rej. 32884 — 32885. 11.9. 1946. **Pierw.** 2.5. 1946. **Fa. Wytwórnia Chemiczna „Stomar" S. i M. Świątek.** Włochy. Wytwórnia produktów chemicznych. **Towary:** farby (z wyjątkiem malarskich i drukarskich), barwniki, lakiery, laki, pokosty, smoła, wosk sztuczny, pasty, kremy i politury do obuwia, zaprawy i pasty do podłóg, kleje, lepy na muchy, środki do prania (oprócz mydła), krochmal, środki do polerowania, szlifowania, bielenia, lutowania, czyszczenia i przeciw rdzy, środki do tępienia pasożytów i szkodników.

nr 32884

nr 32885

Nr Rej. 32886 — 32888. 11.9. 1946. **Pierw.** 2.5. 1946. **Fa. Laboratorium Chemiczno-Farmaceutyczne i Wytwórnia Środków Dietetyczno-Odżywczych Mgr Jan Zagórski i Ska; Spółka z ograniczoną odpowiedz.** Częstochowa. Laboratorium chemiczno-farmaceutyczne i wytw. środków dietetyczno-odżywczych. **Towary:** środki lecznicze.

nr 32886

Arhinol

nr 32887

Spaskonervin

nr 32888

Toni-Kola

Nr Rej. 32889. 12.9. 1946. **Pierw.** 11.6. 1940 (Konw. Zw. St. Zjedn. Am.). **Fa. William R. Warner & Co., Inc.** New York, N. Y. (St. Zjedn. Am.). Wytwórnia środków leczniczych. **Towary:** środki lecznicze.

GELUSIL

Nr Rej. 32890. 12.9. 1946. **Pierw.** 1.2. 1946. **Fa. Wytwórnia Chemiczna „Stabil" — Spółka z ogr. odpowiedzialnością.** Łódź. Wytwórnia barwników do domowego użytku i chemikaliów. **Towary:** barwniki do domowego użytku.

Nr Rej. 32891. 12.9. 1946. **Pierw.** 31.5. 1946. **Fa. Associated Products, Inc.** Chicago, Illinois (St. Zjedn. Am.). Wyrób i sprzedaż środków kosmetycznych. **Towary:** środki do charakteryzacji i malowania twarzy.

Cloud Silk

Nr Rej. 32892 — 32894. 12.9. 1946. **Pierw.** 12.6. 1946. **Fa. Fabryka Chemiczna „Wilbra" wł. W. Pankratz i Ska.** Łódź. Wytwórnia barwników do tkanin, farb, lakierów i wyrobów chemicznych. **Towary:** barwniki do tkanin, farby, lakiery i wyroby chemiczne.

nr 32892

Ochrona znaku zastrzeżona we wszystkich kolorach i ich zestawieniach.

nr 32893

Wilbra

nr 32894

Nr Rej. 32895. 26.9. 1946. **Pierw.** 4.2. 1946. **Fa. Płockie Zakłady Przemysłowe pod Zarządem Państwowym.** Płock. Wytwórnia maszyn, narzędzi rolniczych, wozów i odlewnia żeliwa. **Towary:** wialnie, młocarnie szerokomłotne i na targaną słomę, sieczkarnie bębnowe i toporowe, kieraty, śrutowniki, wozy rolnicze, kultywatory oraz odlewy części zamiennych maszyn rolniczych, odlewy odważników, ruszty kolejowe, odlewy części samochodowych.

Rej. 32895

Nr Rej. 32896. 26.9. 1946. **Pierw.** 16.3. 1946. **Fa. Grafik — Wytwórnia Farb Graficznych i Szminek.** Kraków. Wyrób farb graficznych i szminek. **Towary:** farby graficzne i szminki.

Color

Nr Rej. 32897. 26.9. 1946. **Pierw.** 1.4. 1946. **Fa. Henryka Francka Synowie — Fabryka Środków Kawowych S. A.** Skawina. Wyrób i sprzedaż wszelkich rodzajów środków spożywczych, a w szczególności namiastek i domieszek do kawy. **Towary:** pieczywo i wyroby cukiernicze, proszki do pieczenia, masło, jaja, ocet, słód do barwienia, kawa figowa, towary miesnę i rybne, ekstrakty mięsne i rybne, konserwy mięsne i rybne, kawa owocowa, soki owocowe, drożdże pastewne, środki pastewne, środki odżywcze, napoje, kawa zbożowa, korzenie, drożdże, miód, kawa surowa i palona, kawa bez kofeiny, ekstrakt kawowy, namiastka kawy, konserwy kawowe, preparaty kawowe, surogaty kawowe wszelkich rodzajów i wszelkie produkty służące do wyrobu tychże, jak i materiały pomocnicze, domieszki do kawy, kakao, karmel, słód karmelowy, sery, konserwy wszelkich rodzajów, spożywcze produkty wiejskie wszelkiego rodzaju, słód, prażony słód, cukierki słodowe, ekstrakt słodowy, grysik słodowy, kawa słodowa, preparaty kawy słodowej, kiełki słodowe, preparaty słodowe, margaryna, mąka i inne produkty mielone ze zboża, owoców i roślin strączkowych, mleko, produkty mleczne, środki odżywcze, drożdże odżywcze, dietetyczne środki spożywcze, musztarda, syrop, czekolada, tłuszcze jadalne i oleje jadalne, krochmal i mąka krochmalowa, herbata, wyroby z ciasta wszelkiego rodzaju, domieszki do środków spożywczych.

Rej. 32897

Nr. Rej. 32898. 26.9. 1946. **Pierw.** 18.4. 1946. **Fa. Fabryka gilz „Sokół" W. Kwaśniewski i F. Pacholczyk.** Łódź. Fabryka gilz i bibułek do papierosów. **Towary:** gilzy i bibułki do papierosów.

Nr Rej. 32899. 26.9. 1946. **Pierw.** 2.5. 1946. **Fa. Zakłady Chemiczne „Chemotechnik" Ska z. o. o.** Żywiec. Wytwórnia artykułów chemicznych. **Towary:** pasta do obuwia i do podłóg.

Ta-joj

Nr Rej. 32900. 26.9. 1946. **Pierw.** 23.7. 1946. **Fa. Poznańskie Laboratorium Chemiczne Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.** Poznań. Wytwórnia środków leczniczych, toaletowych i kosmetycznych. **Towary:** środki lecznicze, zwłaszcza środki przeciw świerzbowi.

Scabiosol

Nr Rej. 32901. 26.9. 1946. **Pierw.** 23.7. 1946. **Fa. „Falkiewicz" Fabryka Perfum i Kosmetyków.** Poznań. Fabryka perfum, kosmetyków i środków toaletowych. **Towary:** wszelkie środki toaletowe i kosmetyczne, zwłaszcza maści, kremy, pudry, szminki, pomadki do ust, preparaty witaminowe i preparaty hormonalne do celów kosmetycznych i pielęgnacji ciała, mydła toaletowe, mydła higieniczne, proszki do zębów, pasty do zębów, mydełka do zębów, wody do ust, środki do dezynfekcji jamy ustnej, wody i olejki kosmetyczne, wody kwiatowe, woda kolońska, balsamy, wody toaletowe, środki przeciwpotne, środki lecznicze do pielęgnacji skóry, maści przeciw piegom, maści na oparzeliny.

FALK

Ochronę znaku zastrzeżono we wszystkich kolorach i ich zestawieniach.

Nr Rej. 32902. 26.9. 1946. **Pierw.** 23.7. 1946. **Fa. „Falkiewicz" Fabryka Perfum i Kosmetyków.** Poznań. Fabryka perfum, kosmetyków i środków toaletowych. **Towary:** woda kolońska, wody kwiatowe, wody toaletowe, wody do ust, środki kosmetyczne i toaletowe wszelkiego rodzaju.

Ochronę znaku zastrzeżono we wszelkich kolorach i ich zestawieniach, szczególnie w kolorach: seledynowym, złotym i czarnym.

Nr Rej. 32903. 26.9. 1946. **Pierw.** 24.7. 1946. **Fa. Vermillon — Laboratorium Chemiczno-Kosmetyczne W. Ronikier.** Kraków. Wytwórnia wyrobów chemicznych i kosmetycznych. **Towary:** artykuły perfumeryjne, toaletowe i kosmetyczne.

Velvetta

Nr Rej. 32904. 26.9. 1946. **Pierw.** 8.8. 1946. **Fa. Poznańskie Laboratorium Chemiczne, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.** Poznań. Wytwórnia środków leczniczych, środków toaletowych i kosmetycznych. **Towary:** środki lecznicze i farmaceutyczne wszelkiego rodzaju do użytku wewnętrznego i zewnętrznego w postaci proszków, płynów, tabletek, drażetek, kapsułek, czopików, maści, emulsji, zastrzyków, szczepionki, organo preparaty, preparaty witaminowe i hormonalne, chemiczne preparaty syntetyczne dla celów leczniczych, zioła lecznicze, mieszanki z ziół leczniczych, herbaty ziołowe, wyciągi z ziół i wszelkich roślin, środki odżywcze, preparaty dietetyczne, balsamy, środki kosmetyczne, kosmetyczne preparaty witaminowe, hormonalne i radioaktywne, maści, kremy, pudry, szminki, pomadki do ust, ołówki do brwi, wody kosmetyczne, mleczka kosmetyczne, wody kwiatowe, woda kolońska, perfumy, środki toaletowe wszelkiego rodzaju, mydła toaletowe i mydła higieniczne, środki przeciwpotne, sól do nóg, proszki do zębów, mydełka do zębów, pasty do zębów, wody do ust, środki do odkażania jamy ustnej, wszelkie wody toaletowe, środki do pielęgnowania cery i ciała, środki dezynfekcyjne, środki dezynsekcyjne; środki lecznicze dla zwierząt wszelkiego rodzaju, preparaty weterynaryjne; odczynniki oraz chemikalia do celów laboratoryjnych i analitycznych, odczynniki mianowane, preparaty chemiczne do celów naukowych.

POZNAŃSKIE LABORATORIUM CHEMICZNE

Ochrona znaku zastrzeżona we wszelkich kolorach i ich zestawieniach, a zwłaszcza w kolorach kremowym i granatowym.

Nr Rej. 32905. 30.9. 1946. **Pierw.** 18.4. 1946. **Fa. Wytwórnia Gilz „Atom“ Z. Zawadzki i St. Szlage.** Warszawa. Wytwórnia gilz do papierosów. **Towary:** gilzy do papierosów.

PRZEDŁUŻENIE OCHRONY PRAWNEJ ZNAKÓW

(Po numerze rejestru podana jest data, do której przedłużono ochronę znaku)

1715	8.11. 1954
8345	22.9. 1955
9008	19.10. 1955
9635	11.11. 1955
9636	11.11. 1955
9637	11.11. 1955
9639	11.11. 1955
9652	12.11. 1955
10229	7.12. 1955
10230	7.12. 1955
10384	15.12. 1955
10513	19.12. 1955
10864	8.1. 1956
11453	11.2. 1956
11640	22.2. 1956
11721	1.3. 1956
12534	19.6. 1956
12854	27.7. 1956
12855	27.7. 1956
13464	27.9. 1956
18997	19.10. 1949
21312	23.4. 1951
21811	10.9. 1951
23058	20.8. 1952
23567	2.3. 1953
24828	20.6. 1954
24829	20.6. 1954
25022	25.10. 1954
25096	19.11. 1954
25340	28.1. 1955
25582	15.4. 1955
25814	28.6. 1955
25820	28.6. 1955
26091	18.10. 1955
26135	31.10. 1955
26379	21.1. 1956
26399	28.1. 1956
26506	28.2. 1956
26559	17.3. 1956
26696	17.4. 1956
26875	13.5. 1956
27185	31.7. 1956
27192	22.8. 1956
27193	22.8. 1956
27297	14.9. 1956
27700	30.12. 1956

ZMIANY W REJESTRZE

a) Nr Rej. 13464 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy „S. F. Bowser & Company Inc.“, Fort Wayne, Stan Indiana (St. Zjedn. Am.) na firmę: „Bowser, Inc.“ Fort Wayne, Stan Indiana (St. Zjedn. Am.).

b) Nr Rej. 31265 — nazwę firmy „Omnipol“ Aktiengesellschaft“, zmieniono na „Omnipol Akciová Společnost“.

PRENUMERATA wynosi: za rok 1946 zł 425.—, z przesyłką zł 450.—. Zeszyt pojedyńczy zł 50.—
CENA OGŁOSZEŃ: po tekście oraz na 2, 3 i 4 str. okładki zł 5.— od wiersza 1 mm szpalty redakcyjnej. KONTO czekowe w P. K. O. Nr I-3577.

WYDAWNICTWO URZĘDU PATENTOWEGO RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
Redakcja i Administracja: Urząd Patentowy Rz P., Warszawa, ul. Lwowska 15. Tel. 8-52-78.

Drukarnia Państwowa Nr 1 w Warszawie, ul. Tamka 3, zam. nr 1214.